

პანიუმი — რიცხვი ოცი

დანიელის 11-ის თანმიმდევრობა და 2025 წლის გაფრთხილება

Jeff Pippenger

2026-03-02

ისტორიის პიონერულმა გამოყენებამ, რომელმაც მეათედან მეთექვსმეტე მუხლებამდე აღსრულდა, დაადგინა, რომ რომი, რომელმაც ხილვა დაამკვიდრა, მოვიდა ძვ. წ. 200 წელს, იმავე წელს, როდესაც პანიუმის ბრძოლა მოხდა; ხოლო მე ვამტკიცებ, რომ 2025 წელს რომი მოვიდა და ხილვა დაამკვიდრა ტრამპისა და პაპ ლეოს ინაუგურაციით. 2025 წელი აღნიშნავს ერთადერთ დროს, როდესაც პაპი და პრეზიდენტი ერთსა და იმავე წელს იქნენ ინაუგურირებულნი. მხეცი და მისი ხატი აღიმართა 2025 წელს ყველასთვის, ვისაც დანახვა სურს. პიონერებისგან განსხვავებით, მე მუხლების მიმდევრობას ვიყენებ და არა იმ ისტორიას, რომელმაც თავდაპირველად აღასრულა ეს მუხლები. მე ვეთანხმები ამ ისტორიას, მაგრამ ისტორიისთვის ჩარჩოდ მუხლებში მოცემულ მიმდევრობას ვეყრდნობი, ნაცვლად იმისა, რომ მუხლების ჩარჩო ისტორიით განვსაზღვრო. მე ვამტკიცებ, რომ ორივე მიდგომა თანაბრად ზუსტია.

მაკაბელთა რევოლუცია

მაკაბელთა ხაზსაც ანალოგიურად მივუსადაგებ. მაკაბელთა აჯანყება ძვ. წ. 167 წელს მოხდა პანიუმის ბრძოლის შემდეგ, რომელიც ძვ. წ. 200 წელს იყო, და გაცილებით ადრე, ვიდრე პომპეუსმა იერუსალიმი ძვ. წ. 63 წელს აიღო. ის ხაზი, რომელიც მეთექვსმეტე მუხლიდან იწყება გენერალ პომპეუსის მიერ ძვ. წ. 63 წელს იერუსალიმის დაპყრობით, და გრძელდება ტიბერიუს კეისრამდე, რომელიც მეფობდა მაშინ, როცა იესო ჯვარს აცვეს. ჯვარი და ტიბერიუსი წარმოდგენილია მეთერთმეტე თავის ოცდამეორე მუხლში.

და მისი წინაშე წარღვნის მკლავებით გადაირეცხებიან და შეიმუხრებიან; აგრეთვე აღთქმის მთავარი. დანიელი 11:22.

პომპეუსის გენერლის მიერ იერუსალიმის დაპყრობა ძვ. წ. 63 წელს, მეთექვსმეტე მუხლში, და შემდეგ ჯვარი ახ. წ. 31 წელს, ოცდამეორე მუხლში, წარმოადგენს წინასწარმეტყველურ ხაზს, რომელიც იწყება კვირადღის კანონის სიმბოლოთი და სრულდება კვირადღის კანონის სიმბოლოთი. ოცდამესამე მუხლი ამ მონაკვეთში წყვეტას წარმოადგენს, რითაც ოცდამეორე მუხლი აღინიშნება, როგორც იმ წინასწარმეტყველური ხაზის დასასრული, რომელიც მეთექვსმეტე მუხლში დაიწყო. ხაზის მკაფიო დასრულებასთან ერთად ოცდამეორე მუხლში, არსებობს ის ფაქტიც, რომ ოცდამეორე მუხლი იმავე საგზაონიშნის სიმბოლოა, რომელიც მეთექვსმეტე მუხლშია წარმოდგენილი, რითაც აღფასა და ომეგას მოწმობა იძლევა, რომ მეთექვსმეტედან ოცდამეორემდე მუხლები წარმოადგენს გამოკვეთილ წინასწარმეტყველურ ხაზს.

ამას ისიც დაუმატეთ, რომ მეთხუთმეტე და მეთექვსმეტე მუხლები აღნიშნავენ გადასვლას სელევკიდთა სამეფოდან რომის ძალაუფლებაზე, და თქვენ დაინახავთ უწყვეტობის გაწყვეტას მეთხუთმეტე მუხლში სელევკიდთაგან მეთექვსმეტე მუხლში რომაელებამდე; ხოლო მეთექვსმეტე მუხლიდან ოცდამეორემდე მონაკვეთი აშკარად გამოყოფილია როგორც ერთიანი წინასწარმეტყველური ხაზი. მეთექვსმეტე მუხლი წარადგენს მომდევნო ძალას, რომელიც იუდეაზე იბატონებს, და ამით აღნიშნავს წინასწარმეტყველური ისტორიის გარდატეხას, ისევე როგორც ოცდამესამე მუხლი. ეს ხაზი იწყება და სრულდება კვირა დღის კანონის სიმბოლოთი, და ეს ხაზი მთავრდება მეთერთმეტე თავის ოცდამეორე მუხლში.

სმითი — და სამი კეისარი

ის ფაქტი, რომ მეთექვსმეტე მუხლი წარმოადგენს კვირის კანონს, ისევე როგორც ოცდამეორე მუხლი, მოითხოვს, რომ ეს ორი მუხლი ერთმანეთთან იყოს შეჯერებული. ურია სმიტი კომენტარს აკეთებს ოცდამესამე მუხლზე და განმარტავს, თუ რატომ წარმოადგენს იგი ისტორიას, რომელიც წინა მუხლების ისტორიაში უფრო ადრე დაიწყო, ნაცვლად იმისა, რომ წარმოადგენდეს ისტორიას, რომელიც უშუალოდ მოსდევს ოცდამეორე მუხლის ჯვარს.

„მუხლი 23. და მასთან კავშირის დადების შემდეგ მზაკვრობით იმოქმედებს; რადგან ამოვა და მცირერიცხოვანი ხალხით გაძლიერდება.“

აქ მოხსენიებულ „მასთან“, ვისთანაც აღთქმა იდება, უნდა იგულისხმებოდეს იგივე ძალა, რომელიც მე-14 მუხლიდან მოყოლებული წინასწარმეტყველების საგანია; და რომ ეს რომაული ძალაა, ყოველგვარ სადავოს გარეშე ცხადდება წინასწარმეტყველების აღსრულებით სამ პირში, როგორც უკვე აღინიშნა, რომელნიც მიმდევრობით მართავდნენ რომის იმპერიას; სახელდობრ, იულიუსი, ავგუსტუსი და ტიბერიუს კეისარი. პირველი, თავისი ქვეყნის სიმაგრეში ტრიუმფით დაბრუნებულმა, წაიბოროძიკა, დაეცა და აღარ იქნა ნაპოვნია. მუხლი 19. მეორე იყო გადასახადების ამკრეფი; და იგი მეფობდა სამეფოს დიდებაში და მოკვდა არც რისხვაში და არც ბრძოლაში, არამედ მშვიდობიანად, თავისივე საწოლზე. მუხლი 20. მესამე იყო თვალთმაქცი და უაღრესად უღირსი ხასიათის ერთ-ერთი კაცი. მან სამეფო მშვიდობიანად დაიკავა, მაგრამ როგორც მისი მმართველობა, ისე მისი სიცოცხლეც ძალადობით დასრულდა. და მისი მმართველობის ჟამს აღთქმის მთავარი, იესო ნაზარეთელი, ჯვარზე იქნა მოკლული. მუხლები 21, 22. ქრისტე ვედარასოდეს შეიმუშრება და ვედარასოდეს მოკვდება კვლავ; ამიტომ ვერავითარ სხვა მთავრობაში და ვერავითარ სხვა დროს ვერ ვპოვებთ ამ მოვლენათა აღსრულებას. ზოგნი ცდილობენ ეს მუხლები ანტიოქეს მიუსადაგონ და აღთქმის მთავრად ერთ-ერთ იუდეველ მღვდელმთავარს წარმოაჩინონ, თუმცა მათ ასე არასოდეს ეწოდებათ. ეს არის იმავე სახის მსჯელობა, რომელიც ცდილობს ანტიოქეს მეფობა დანიელის 8-ის მცირე რქის აღსრულებად წარმოაჩინოს; და იგი იმავე მიზნისთვის არის შემოთავაზებული; სახელდობრ, რათა გაწყვიტოს მტკიცებულებათა ის დიდი ჯაჭვი, რომლითაც ნაჩვენებია, რომ მოსვლის მომღვრება ბიბლიის მომღვრებაა და რომ ქრისტე ახლა უკვე კართანაა. მაგრამ მტკიცებულება ვერ დაიმსხვრევა; ჯაჭვი ვერ გაწყდება.

„წარმოგვიდგინა რა იმპერიის საერო მოვლენები სამოცდაათი შვიდეულის დასასრულამდე, წინასწარმეტყველი, 23-ე მუხლში, კვლავ გვაბრუნებს იმ ჟამს, როდესაც რომაელები იუდეველთა კავშირის გზით უშუალოდ დაუკავშირდნენ ღვთის ერს, ქრისტეს შობამდე 161 წელს; ამ წერტილიდან კი შემდეგ მოვლენათა უშუალო თანმიმდევრობით მივყავართ ეკლესიის საბოლოო ტრიუმფამდე და ღვთის მარადიული სასუფეველის დამყარებამდე. იუდეველებმა, რომელნიც სასტიკად იყვნენ შევიწროებულნი სირიის მეფეთა მიერ, ელჩობა გაგზავნეს რომში, რათა რომაელთა შემწეობა გამოეთხოვათ და მათთან „მეგობრობისა და კავშირის აღთქმაში“ შესულიყვნენ. 1 მაკ. 8; Prideaux, II, 234; Josephus's Antiquities, book 12, chap.10, sec.6. რომაელებმა ყურად იღეს იუდეველთა თხოვნა და უბოდეს მათ დადგენილება, შემდეგი სიტყვებით ჩამოყალიბებული:—

„სენატის განჩინება იუდეველთა ერთან დახმარებისა და მეგობრობის კავშირის შესახებ. რომაელთა ქვეშევრდომთაგან არავის ეძლევა უფლება, იუდეველთა ერს ომი გაუმართოს, არც დაეხმაროს მათ, ვინც ამას იქმს, იქნება ეს მათთვის ხორბლის, ხომალდების თუ ფულის გაგზავნით; ხოლო თუ იუდეველებზე თავდასხმა მოხდება, რომაელები მათ შემღვდელისამებრ დაეხმარებიან; და აგრეთვე, თუ რომაელებზე თავდასხმა მოხდება, იუდეველები დაეხმარებიან მათ. ხოლო თუ იუდეველებს ნება ექნებათ, რაიმე შემატონ ამ დახმარების კავშირს, ან რაიმე გამოაკლონ მას, ეს მოხდება რომაელთა საერთო თანხმობით. და ყოველივე, რაც ამგვარად შეემატება, ძალაში იქნება.“ „ეს განჩინება,“ ამბობს იოსებ ფლავიუსი, „დაწერილ იქნა ევპოლემოსის, იოანეს ძის, და იასონის, ელეაზარის ძის, მიერ, იმ დროს, როცა იუდა იყო ერის მღვდელმთავარი, ხოლო სიმონი, მისი ძმა, ლაშქრის მხედართმთავარი. და ეს იყო პირველი კავშირი, რომელიც რომაელებმა იუდეველებთან დადეს, და იგი ამ სახით იქნა წარმართული.“

„იმ დროს რომაელები მცირერიცხოვანი ხალხი იყვნენ და დაიწყეს მზაკვრობით მოქმედება, ანუ ეშმაკობით, როგორც ეს სიტყვა ნიშნავს. და ამ მომენტიდან ისინი შეუჩერებელი და სწრაფი აღმასვლით ავიდნენ იმ ძალაუფლების მწვერვალამდე, რომელსაც შემდგომში მიაღწიეს.“ ურსია სმიტი, Daniel and the Revelation, 270, 271.

მხოლოდ ის კი არ არის, რომ ოცდამეორე მუხლის ჯვარი ხაზს ამთავრებს იმავე სიმბოლოთი, რომელიც ხაზის დასაწყისშიც დგას, არამედ მომდევნო მუხლი კვლავ უბრუნდება იმ ისტორიას, რომელიც ჯვარს უსწრებდა, დაახლოებით პანიუმდიან ოცდაათი წლის შემდეგ და დაახლოებით ასი წლით ადრე, ვიდრე რომი იერუსალიმს დაიპყრობდა. ებრაელთა კავშირის ის ნიშნული, რომელსაც სმითი აქ ძვ. წ. 161 წლით განსაზღვრავს, სხვა პიონერების მიერ ძვ. წ. 158 წლითაა განსაზღვრული. აქ ჩემი ყურადღების საგანი იმდენად თარიღი არ არის, რამდენადაც ის, რომ მეთექვსმეტედან ოცდამეორე მუხლამდე მონაკვეთი წინასწარმეტყველური ისტორიის ისეთ ხაზს წარმოადგენს, რომლის ალფაც და ომეგაც კვირა კანონი არის. შემდეგ, როცა მეთექვსმეტედან ოცდამეორე მუხლამდე ხაზი უკვე წარმოდგენილია, ოცდამესამე მუხლი იმეორებს და აფართოებს მეთექვსმეტედან ოცდამეორე მუხლამდე მონაკვეთის ფარგლებში არსებულ ისტორიას. ისტორიის წინასწარმეტყველური ხაზი, რომელსაც ოცდამესამე მუხლი წარმოადგენს, მაკაბელთა ისტორიაა, ხოლო მაკაბელთა ისტორია

შეერთებული შტატების ისტორიის სრულყოფილი პარალელია.

ორი დინასტია

მაკაბელები წარმოადგენენ აჯანყებას სელევკიდთა სამეფოს წინააღმდეგ, რომელიც დაიწყო ანტიოქე ეპიფანეს მეფობის დროს. ეს აჯანყება მიმართული იყო ჩრდილოეთის სელევკიდთა სამეფოს წინააღმდეგ და დასრულდა გამარჯვებით, რომელმაც სათავე დაუდო იუდეის იმ ორი დინასტიიდან ერთ-ერთს იმ პერიოდში, რომელმაც საბოლოოდ იერუსალიმის ახ. წ. 70 წელს განადგურებამდე მიიყვანა. პირველი დინასტია იყო ჰასმონეური, ხოლო მეორე — ჰეროდიანული. ჰეროდიანული დინასტია იყო იუდეის მეორე მმართველობა ჩრდილოეთის სელევკიდთა სამეფოსგან გათავისუფლების შემდეგ. იგი პირდაპირ იყო დაკავშირებული რომაულ სისტემასთან, მაშინ როდესაც წინამორბედი ჰასმონეური დინასტია არსებითად იუდაური იყო. ჰასმონეური დინასტია დაიწყო ძვ. წ. 141 წელს, ხოლო ძვ. წ. 37 წელს დაიწყო ჰეროდიანული დინასტია და გაგრძელდა ახ. წ. 70 წლამდე.

დინასტიები წარმოადგენს იუდეის, ძველი და პირდაპირი მნიშვნელობით დიდებული ქვეყნის, მმართველობას. მაკაბელთა აჯანყება მიმდინარეობდა ძვ. წ. 167-დან 160 წლამდე. ძვ. წ. 164 წელს მაკაბელებმა ანტიოქოს ეპიფანე იერუსალიმიდან განდევნეს და ტაძარი განწმინდეს და ხელახლა აკურთხეს მას შემდეგ, რაც ანტიოქოსმა იგი შეაბილწა, თუმცა მხოლოდ ძვ. წ. 141 წელს იქნა ჩრდილოეთის სელევკიდური ძალაუფლება სრულიად დამარცხებული და ჰასმონელთა დინასტია დაიწყო.

ჰეროდეს დინასტია ამ ხაზის გასაღებია, რადგან სწორედ ჰეროდე დიდი იყო ის, ვინც ბრძანა ჩვილთა მოკვლა იესოს შობის ჟამს, ხოლო მისი ძე მმართველობდა, როდესაც იესო მოკვდა. ჰეროდე დიდი იყო მამა და იუდეაზე მეფობდა, მაგრამ მისი ძე მხოლოდ ტეტრარქი იყო, რაც ნიშნავს, რომ იგი სამეფოს მეოთხედზე მმართველობდა — უფრო გამგებლის მსგავსი იყო, ვიდრე მეფისა. სწორედ ამიტომ მას აკლდა ის უფლებამოსილება, რამაც მოითხოვა, რომ ქრისტეს ჯვარცმისათვის პილატესთან დაკავშირებულიყო. იესოს შობა იყო წინასწარმეტყველურ „დროის აღსასრულს“ მის წინასწარმეტყველურ ხაზში, ხოლო მისი სიკვდილი წარმოადგენს საკვირაო კანონს. პირველი ჰეროდე წარმოადგენს 1989 წელს, ხოლო უკანასკნელი ჰეროდე — საკვირაო კანონს. ჰეროდე მამიდან ჰეროდე ძემდე ქრისტეს წინასწარმეტყველური ხაზია.

მაკაბელთა საგვარეულო იწყება გამარჯვებული აჯანყებით ჩრდილოეთის მეფის წინააღმდეგ, რომელმაც იუდეველებს ძალით მოახვია თავისი ბერძნული ჩვეულებები, კულტურა და აგრეთვე ბერძნული რელიგია. ჰასმონელთა დინასტიის დასაწყისი 1798 წელს წარმოადგენდა. რატომ ასე, შეიძლება იკითხოთ? თუ ერთი დინასტია იწყება წინასწარმეტყველურ „აღსასრულის ჟამს“, როგორც ეს იყო ჰეროდეს დინასტიის შემთხვევაში ქრისტეს შობისას, მაშინ მეორე დინასტიასაც წინასწარმეტყველური აუცილებლობით იგივე დასაწყისი უნდა ჰქონდეს. ორივე დინასტია იწყება აღსასრულის ჟამით, როდესაც ქრისტეს შობას „აღსასრულის ჟამად“ მივიჩნევთ, მაგრამ უგუნურნი ვერასოდეს ხედავენ აღსასრულის ჟამთან დაკავშირებულ ახსნილ ნათელს.

ჩვენს დროშიც, ისევე როგორც ქრისტეს დღეებში, შესაძლოა არსებობდეს წმინდა წერილების არასწორი წაკითხვა ან მცდარი განმარტება. იუდეველებს რომ გულმოდგინე და ლოცვითი გულით გამოეკვლიათ წმინდა წერილები, მათი ძიება დაჯილდოვდებოდა დროის ჭეშმარიტი ცოდნით, და არა მხოლოდ დროის, არამედ ქრისტეს გამოჩენის წესის ცოდნითაც. ისინი ქრისტეს დიდებულ მეორედ მოსვლას მის პირველ მოსვლას არ მიაკუთვნებდნენ. მათ ჰქონდათ დანიელის მოწმობა; ჰქონდათ ესაიასა და სხვა წინასწარმეტყველთა მოწმობა; ჰქონდათ მოსეს სწავლება; და აჰა, ქრისტე თვით მათ შუაგულში იყო, და მაინც ისინი წმინდა წერილებში ეძებდნენ მტკიცებულებას მისი მოსვლის შესახებ. და ქრისტეს სწორედ იმას უკეთებდნენ, რის გაკეთებასაც წინასწარმეტყველებდა წინასწარმეტყველება, რომ ისინი იზამდნენ. ისინი იმდენად დაბრმავებულნი იყვნენ, რომ არ იცოდნენ, რას აკეთებდნენ.

„და მრავალნი დღესაც, 1897 წელს, იმავეს აკეთებენ, რადგან მათ არ მიუღიათ გამოცდილება იმ გამომცდელ უწყებებში, რომლებიც მოიცავს პირველი, მეორე და მესამე ანგელოზების უწყებებს. არიან ისეთნიც, რომელნიც წერილებს იკვლევენ იმის დასამტკიცებლად, რომ ეს უწყებები ჯერ კიდევ მომავალშია. ისინი ერთად კრებენ ამ უწყებათა ჭეშმარიტების დამადასტურებელ მტკიცებულებებს, მაგრამ ვერ ანიჭებენ მათ სათანადო ადგილს წინასწარმეტყველურ ისტორიაში. ამიტომ ასეთნი საფრთხის წინაშე დგანან, რომ ხალხი შეცდომაში შეიყვანონ ამ უწყებათა მდებარეობის განსაზღვრასთან დაკავშირებით. მათ არ ხედავენ და არ ესმით აღსასრულის ჟამი, ან როდის უნდა განისაზღვროს ამ უწყებათა ადგილი. ღვთის დღე ფარულად მოახლოებული ნაბიჯით მოდის; მაგრამ ეგრეთ წოდებული ბრძენი და დიდებული კაცნი „უმაღლეს განათლებაზე“ ფუჭსიტყვაობენ. მათ არ იციან ქრისტეს მოსვლის ნიშნები, არც სამყაროს აღსასრული.“ Paulson Collection, 423, 424.

ქრისტეს შობის „აღსასრულის ჟამად“ განსაზღვრა და, შესაბამისად, მაკაბელთა ხაზის უკანასკნელი დღეების აწმყო ჭეშმარიტების კონტექსტში შემომყვან გასაღებად მიჩნევა, თავად ამ ადგილის უშუალო ცენტრად ქრისტეს წარმოგვიდგენს, რაც ასევე იმის მტკიცებულებაა, რომ ეს გამოყენება მართებულია.

მაკაბელთა ხაზი განასახიერებს სულიერ დიდებულ ქვეყანას, და ეს განსახიერება იწყება იმ პერიოდში, როდესაც დიდებული ქვეყნის მოქალაქეები თავს აღწევენ ჩრდილოეთის მეფის პოლიტიკური და რელიგიური ბატონობისგან. მაკაბელთა აჯანყება, რომელმაც ჰასმონელთა დინასტიას ჩაუყარა საფუძველი, წარმოადგენს 1776 წელს, ხოლო მაკაბელთა მიერ განხორციელებული აჯანყება ჩრდილოეთის მეფის წინააღმდეგ რევოლუციურ ომს წარმოადგენდა. 1776 წლიდან 1798 წლამდე არსებული ოცდაორი წელი წარმოადგენს მაკაბელთა აჯანყებას, რომელმაც ბოლო ჟამის 1798 წელს ჰასმონელთა დინასტიამდე მიიყვანა, და რომელიც გაგრძელდა იქამდე, ვიდრე ბოლო ჟამის 1989 წელს ჰეროდთან და დინასტია დაიწყო. ჰეროდთან და დინასტია გაგრძელდა იერუსალიმის ახ. წ. 70 წელს განადგურებამდე.

ისტორიის ამ ხაზში საყურადღებოა ორგვარი რამ: იგი არის იმ ძველი დიდებული ქვეყნის ილუსტრაცია, რომელიც განასახიერებს თანამედროვე დიდებულ ქვეყანას, და იგი იწყება ისტორიის იმ ხაზის ფარგლებში, რომელიც მეთექვსმეტე მუხლიდან იწყება,

სადაც რომი პირველად იპყრობს დიდებულ ქვეყანას, რითაც ამ ხაზის ძირითადი თემა განისაზღვრება. მეთექვსმეტე მუხლიდან ოცდამეორე მუხლამდე არსებული ხაზი წარმოადგენს დიდებულ ქვეყანას, და მისი კონტექსტია მალე მოსალოდნელი საკვირაო კანონი. ეს ხაზი ასევე წარმოადგენს თაყვანისმცემელთა ორ კლასს, რომლებიც გავლენას ახდენენ ორივე დინასტიურ მმართველობაზე. სადუკეველები რაოდენობით ნაკლებნი იყვნენ, მაგრამ, როგორც წესი, აკონტროლებდნენ იუდეველთა რელიგიურ და პოლიტიკურ სისტემებს ორივე დინასტიურ პერიოდში. რელიგიურ სისტემას სამღვდელოება განაგებდა, და ეს სამღვდელოებაც როგორც სადუკეველთა, ისე ფარისეველთა გავლენის ქვეშ იყო. ჰასმონეველთა და ჰეროდთანთა მმართველობები ორივე ფარისეველთა და სადუკეველთა გავლენის ქვეშ იმყოფებოდა, და ეს ორი დინასტია წარმოადგენს შეერთებული შტატების მთავრობას 1798 წლიდან საკვირაო კანონამდე.

ფარისევლები და სადუკეველები წარმოადგენენ პოლიტიკური შეხედულებების ორ დაჯგუფებას, რომლებიც მონობის საკითხისადმი თავიანთი პოზიციით განირჩევიან. დემოკრატები მონობის მომხრეები არიან, ხოლო რესპუბლიკელები — მონობის მოწინააღმდეგენი; და ისინი ერთად მოქმედებენ ამერიკის შეერთებული შტატების კონსტიტუციური მთავრობის პოლიტიკურ აპარატთან ურთიერთქმედებაში. ეს მთავრობა არის გამოცხადების მეცამეტე თავის მიწის მხეცი, და მიწის მხეცის გარეგანი ისტორია წარმოდგენილია მისი რესპუბლიკური რქით. შინაგანი ისტორია წარმოდგენილია პროტესტანტული რქით. რქები მხეცზე განცალკევებულია, რადგან მხეცი არის კონსტიტუცია, რომელიც სახელმწიფოს რქას ეკლესიის რქისაგან განაცალკევებს, მაგრამ ისინი ისტორიაში ერთად მოძრაობენ. რესპუბლიკურ რქას ორი ზემოქმედება აქვს — ან მონობის სასარგებლოდ, ან მის წინააღმდეგ. პროტესტანტულ რქას ორი ზემოქმედება აქვს — ან მეშვიდე დღის შაბათის სასარგებლოდ, ან მზის პირველი დღის სასარგებლოდ.

პანიუმის ბრძოლის შემდეგ დაახლოებით ოცდაათი წლისა გასულიყო, როცა მაკაბელები შეერთებული შტატების ისტორიას აღნიშნავენ, როგორც ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფოს. შემდეგ, დაახლოებით ერთი საუკუნის შემდეგ, სრულდება მეთექვსმეტე მუხლი, როცა იერუსალიმი იპყრობა, რაც ჯვრის წინასახეს წარმოადგენს. იუდეა მეორეა იმ სამ დაბრკოლებათაგან, რომელთაც რომი იმორჩილებს, როდესაც მსოფლიოზე კონტროლს ამყარებს. გენერალმა პომპეუსმა სირია ძვ. წ. 65 წელს დაიპყრო, ხოლო შემდეგ იუდა — ძვ. წ. 63 წელს. ავგუსტუს კეისარი მესამე დაბრკოლებას აქტიუმის ბრძოლაში, ძვ. წ. 31 წელს, დაიმორჩილებდა. ეს ისტორია წარმოდგენილია მეთექვსმეტედან ოცდამეორე მუხლამდე მონაკვეთის ხაზში.

ჯვრის დროისთვის მაკაბელთა ისტორია თითქმის ორასი წლის განმავლობაში მიმდინარეობდა. ურია სმითი განსაზღვრავს, რომ ოცდამესამე მუხლში იუდეველებთან დადებული კავშირით წარმოდგენილი ისტორია უნდა შეეთანხმოს ისტორიის იმ საწყის წერტილს, რომელიც ოცდამეორე მუხლში აღწერილი ჯვრის ისტორიის დაწყებამდე თითქმის ორასი წლით ადრე მოხდა. ოცდამეორე მუხლში

აღწერილი ჯვრის ისტორია უნდა შეეთანხმოს მეთექვსმეტე მუხლს, რადგან მეთექვსმეტე მუხლიც ასევე საკვირაო კანონია. ეს ნიშნავს, რომ მაკაბელთა ხაზი, რომელიც იუდას დიდებული ქვეყნის ისტორიაა, იწყება მეთექვსმეტე მუხლის საკვირაო კანონამდე გაცილებით ადრე.

როდესაც გავიგებთ, რომ მილერიტული ისტორია ასახავს ას ორმოცდაოთხი ათასის ისტორიას, შეგვიძლია მილერიტებისთვის დასასრულის დრო 1798 წელს შევუსაბამოთ ას ორმოცდაოთხი ათასისთვის დასასრულის დროს 1989 წელს. როდესაც ამას ვაკეთებთ, პირველი და მეორე ანგელოზების ისტორიას ვადებთ მესამე ანგელოზის ისტორიას. 1798 და 1989 წლები არიან დანიელის მეთერთმეტე თავის ორმოცე მუხლის ისტორიის ალფა და ომეგა სასაზღვრო ნიშნები.

ორმოცე მუხლი იწყება „აღსასრულის ჟამს“, და ადვილად მტკიცდება, რომ ეს არის 1798 წელი; და როდესაც იგი სწორად არის გაგებული, 1989 წელს საბჭოთა კავშირის დაშლამ აღასრულა ორმოცე მუხლი, და ეს აღსრულებაც ასევე იყო „აღსასრულის ჟამი“. ორი „აღსასრულის ჟამი“ ერთ მუხლში, იმავე თავში, სადაც მაკაბელთა ხაზი გვხვდება. მაკაბელთა აჯანყება, რომელმაც ჰასმონელთა დინასტიამდე მიიყვანა, წარმოადგენს ოცდაორ წელს 1776 წლიდან 1798 წლამდე. 1798 წელს ჰასმონელთა დინასტია დაიწყო, ხოლო 1989 წელს ჰეროდეს დინასტია დაიწყო.

დანიელის მეთერთმეტე თავის მეათე მუხლი 1989 წელს განსაზღვრავს, ხოლო მეთექვსმეტე მუხლი — საკვირაო კანონს. იმ მუხლებში მოცემული ისტორიის ხაზი ასახავს სამ ბრძოლას, სამხრეთის მეფის დაცემასა და რომის შესვლას წინასწარმეტყველურ ისტორიაში. იგი ასევე შეიცავს ორი დინასტიის ხაზს, რომლებიც ტიპოლოგიურად წარმოაჩენენ იმ ცვლილებას, რომელიც ხდება მაშინ, როდესაც გამოცხადების მეცამეტე თავის მიწის მხეცს, რომელიც „ჰქონდა ორი რქა კრავის მსგავსი“ და „ლაპარაკობდა როგორც გველეშაპი“, ვხედავთ. თანმიმდევრულად, პირველი იუდეური დინასტია არის კრავი, ხოლო მეორე რომაული დინასტია — გველეშაპი. პირველი დინასტია იუდეური იყო, მეორე — რომაული. იუდეური იქნებოდა თუ რომაული, მიწის მხეცს ორი რქა ჰქონდა.

ებრაული დინასტია წარმოადგენს პროტესტანტულ რქას, ხოლო რომაული დინასტია წარმოადგენს რესპუბლიკურ რქას. ორივე რქას აგრეთვე გააჩნია ორეული წინასწარმეტყველური დაყოფა. სადუკველნი და ფარისევლნი ქმნიან მონობის მომხრე დემოკრატების ჩარჩოს, მონობის წინააღმდეგ რესპუბლიკელების საპირისპიროდ; ამავე დროს ისინი წარმოადგენენ უგუნურ ქალწულთა ორგვარ დაყოფას, გონიერ ქალწულებთან დაპირისპირებაში. ფარისევლნი, როგორც უგუნური ქალწულნი, იწმინდებიან პირველი იმედგაცრუებისას, ხოლო სადუკველნი — ტაძრის მეორე განწმედისას. ფარისევლნი, სარდეს ეკლესიის მსგავსად, აცხადებდნენ, რომ სიცოცხლის სახელი ჰქონდათ, მაგრამ მკვდარნი იყვნენ, და პირველად იწმინდებიან; შემდეგ — სადუკველნი, რომელნიც უარყოფდნენ ღვთის ძალას, უარყოფდნენ შუალამის ღაღადის ძალასა და უწყებას. სადუკველნი არიან აღთქმის ხალხი, რომელთაც გვერდს უვლიან; სადუკველნი არიან ისინი, რომელნიც კმაყოფილნი არიან კეთილი ემოციების შეგრძნებით.

ქრისტეს მოსვლა, როგორც იგი პირველი ანგელოზის უწყებით იყო გამოცხადებული, გაგებული იყო, რომ წარმოდგენილი იყო სასიძოს მოსვლით. მისი მალე მოსვლის გამოცხადების ქვეშ განხორციელებული ფართოდ გავრცელებული რეფორმაცია შეესაბამებოდა ქალწულთა გამოსვლას. ამ იგავში, როგორც მათეს 24-ისაში, ორი კლასი არის წარმოდგენილი. ყველას აეღო თავისი სანთლები — ბიბლია — და მისი ნათლით გამოვიდა სასიძოს შესახვედრად. მაგრამ მაშინ, როცა „უგუნურებმა აიღეს თავიანთი სანთლები და ზეთი არ წაიღეს თან“, „გონიერთ კი ზეთი წაიღეს თავიანთ ჭურჭლებში თავიანთ სანთლებთან ერთად“. უკანასკნელ კლასს მიღებული ჰქონდა ღვთის მადლი, სულიწმიდის აღმადგენელი და განმანათლებელი ძალა, რომელიც მის სიტყვას ფეხთათვის სანთლად და ბილიკისათვის ნათლად აქცევს. ღვთის შიშში ისინი სწავლობდნენ წმინდა წერილებს, რათა შეეცნოთ ჭეშმარიტება, და გულმოდგინედ ეძიებდნენ გულისა და ცხოვრების სიწმინდეს. მათ ჰქონდათ პირადი გამოცდილება, რწმენა ღმერთისა და მისი სიტყვის მიმართ, რომელსაც ვერ დაამხოვდა ვერც იმედგაცრუება და ვერც დაყოვნება. სხვებმა კი „აიღეს თავიანთი სანთლები და ზეთი არ წაიღეს თან“. ისინი იმპულსით იყვნენ ამოძრავებულნი. მათი შიშები საზეიმო უწყებამ აღძრა, მაგრამ ისინი თავიანთ ძმათა რწმენას დაეყრდნენ და კმაყოფილდებოდნენ კეთილი გრძნობების მბჟუტავი ნათლით, ჭეშმარიტების საფუძვლიანი გაგებისა და გულში მადლის ჭეშმარიტი მოქმედების გარეშე. ესენი უფლის შესახვედრად გამოვიდნენ, უშუალო საზღაურის მოლოდინით აღსავსენი; მაგრამ ისინი დაყოვნებისა და იმედგაცრუებისთვის მზად არ იყვნენ. როცა განსაცდელები მოვიდა, მათი რწმენა მოიშალა და მათი ნათლები ჩამქრალად ენთო.“ *The Great Controversy*, 393.

იქნება ეს პოლიტიკური თუ რელიგიური, ორივე კლასი შუალდამის კრიზისის ჟამს გონიერთა წინააღმდეგ ერთიანდება. ამის თქმით, ჩვენ სტატია დავიწყეთ იმ საკითხის წამოჭრით, რომ მეთოთხმეტე მუხლს ვიყენებ მუხლების მიმდინარეობაში მისი მდებარეობის საფუძველზე, იმ ისტორიული თანმიმდევრობის საწინააღმდეგოდ, რომელსაც მუხლები წარმოადგენენ. ამ ლოგიკას ვიყენებ ოცდამესამე მუხლის მდებარეობასთან თანხმობაში. სასაზღვრო ნიშნის განთავსება მის ისტორიულ აღსრულებას უნდა შეესაბამებოდეს. კავშირი, რომელიც იუდეველებმა რომთან მაკაბელთა პერიოდის განმავლობაში დაამყარეს, განსაზღვრავდა, თუ სად უნდა მისადაგებულიყო ეს მუხლი. მეთოთხმეტე მუხლის „ყაჩაღებმა“, რომლებიც ხილვას ამტკიცებენ, ეს 200 წელს ძვ. წ. აღასრულეს, სწორედ პანიუმის ბრძოლის წელს, მაგრამ ბრძოლა და ყაჩაღები ორი განსხვავებული სიმბოლოა.

„ყაჩაღები“ თხრობის ნაწილად იქცევიათ არა იმისათვის, რომ პანიუმის ბრძოლის თარიღთან პირდაპირი კავშირი დაამყარონ, არამედ იმის გამოსაკვეთად, თუ რა მიმართება დაამყარეს მათ ეგვიპტის დასუსტებულ ხუთი წლის მმართველთან, რომელიც ანტიოქოსის მიერ დამარცხების პირას იდგა. მათ არ სურდათ რომის იმპერიაში ეგვიპტური ხორბლის შეტანის შეწყვეტა. ამ მუხლის საგანია რომის წინასწარმეტყველური მიმართება დაუცველ ხუთი წლის ეგვიპტელ მეფესთან. ეს ჩარევა მიუთითებს იმ შედეგთა შემდგომ ვითარებაზე, რომელიც მოსდევს პუტინის მცდელობას, უკრაინული ეკლესიის კვლავ დამორჩილება შეიტანოს რუსულ ეკლესიას, როგორც ეს ადრე, 1989 წლამდე, იყო. ეს მცდელობა იწყებს მისი სამხრეთის სამეფოს

თანდათანობით დაღუპვას, და როდესაც პუტინი მოკვდება, როგორც პტოლემე მოკვდა, ან როგორღაც განიდევნება, როგორც უზია და ნაპოლეონი იქნენ განდევნილნი, იგი წინასწარმეტყველურად განიდევნება და მის სამეფოს შემდეგ მართავს შედარებით ნაკლებად კომპეტენტურ მმართველთა რიგი. შემდეგ, ხუთი წლის მეფის ჟამს, პაპის რომი ჩაერევა თავისი ინტერესების დასაცავად, ხოლო ეს არის უკრაინული ეკლესია.

პაპობა არ ირჩევს მხარეს რუსულ ან უკრაინულ მართლმადიდებლობას შორის; იგი თამაშობს ყველა მხარეს, რათა ყველა რელიგიური სხეული თავის ხელისუფლებას დაუქვემდებაროს, როგორც ეს წარმოდგენილია ესაიას მეოთხე თავში.

და იმ დღეს შვიდი დედაკაცი ერთ კაცს ჩაეჭიდება და ეტყვის: ჩვენ ჩვენს პურს შევჭამთ და ჩვენს სამოსელს ჩავიცვამთ; ოღონდ შენი სახელით ვიწოდებოდეთ, რათა ჩვენი სირცხვილი მოიხსნას. იმ დღეს უფლის რტო იქნება მშვენიერი და დიდებული, და ქვეყნის ნაყოფი — საუცხოო და მშვენიერი ისრაელის გადარჩენილთათვის. და იქნება ასე: ვინც სიონში დარჩება და ვინც იერუსალიმში დარჩება, წმიდად იწოდება, ყოველი, ვინც იერუსალიმში ცოცხალთა შორის არის ჩაწერილი. ესაია 4:1-3.

პაპობა ხელში იგდებს ყველა რელიგიურ ორგანიზაციას, წარმოდგენილს როგორც შვიდი ქალი, რაც ნიშნავს ყველა ეკლესიას. ამ შვიდ ეკლესიას სურს იწოდებოდეს კათოლიკედ, რაც ნიშნავს უნივერსალურს, და აშკარაა, რომ ისინი ღვთის ხალხი არ არიან, რადგან განზრახული აქვთ საკუთარი სამოსის ტარება. ყველა იმ რელიგიური ორგანიზაციის გაერთიანება, რომელთაც სურთ ატარონ თავიანთი საკუთარი ადამიანური სამოსი, ხდება იმ დროს, როცა „იერუსალიმში წმიდად იწოდებიან“, რაც ის დროა, როდესაც უფლის რტო ლაოდიკიური ხალხიდან ფილადელფიურ ხალხად გარდაიქმნება; და სწორედ ამ დროს პაპობა ხდება ყველა რელიგიური ორგანიზაციის თავი, იმავე ჟამს, როცა იგი პოლიტიკურ ორგანიზაციებზედაც თავს დაესმება.

1989 წელს უკრაინული ეკლესია იყო ჩრდილოეთის მეფის სიმბოლო, რომელიც გადარეცხავდა საბჭოთა კავშირს, ხოლო პუტინი შეეცდებოდა აღადგინოს ყოფილი დამორჩილების ურთიერთობა, შუბლზე კეთრი მიიღოს და დაიწყოს დევნა იმ რელიგიის წინააღმდეგ, რომელმაც უარი თქვა მის მოთხოვნებზე. ეს დევნა მოხდა პტოლემეს საკუთარ ქვეყანაში, ქალაქ ალექსანდრიაში; ამიტომ რუსეთში არსებული ის ეკლესიები, რომლებიც რომის გავლენის ქვეშ არიან, პუტინის სამიზნე გახდებიან და მისივე დასასრული. როდესაც ტრამპი პანიუმის ბრძოლისათვის ემზადება, 2025 წელს ცხადდება მისი ღია კავშირი დასუსტებული ეგვიპტელი ყრმა-მეფის მფარველთან. რომაული ძალაუფლება, რომელმაც ძვ. წ. 200 წელს ეგვიპტელ ყრმა-მეფეს მფარველობა გაუწია, მაშინ მას აღარ დაიცავს. იგი დაეხმარება ყრმა-მეფის აღსასრულს. რომი, როგორც ეგვიპტის მფარველი ძვ. წ. 200 წელს, წარმოადგენს რომს, როგორც ეგვიპტის გამანადგურებელს პანიუმის ბრძოლაში.

მილერიტები

მილერიტებმა ვერ დაინახეს სამი რომაული ძალა; მათ მხოლოდ ორი დაინახეს, მაგრამ მათი ჭეშმარიტება მაინც ჭეშმარიტება იყო. ანტიოქოსის, როგორც სიმბოლოს, წინასწარმეტყველური ლოგიკა გვაძლევს საშუალებას, მეთოთხმეტე მუხლი მივუსადაგოთ იმ ისტორიას, რომელიც მეთხუთმეტე მუხლს უსწრებს, მაშინაც კი, თუ იმ ისტორიამ, რომელმაც თავდაპირველად აღასრულა ეს მუხლები, როგორც მეთოთხმეტე, ისე მეთხუთმეტე მუხლი ძვ. წ. 200 წელს მოათავსა. მე ვამტკიცებ, რომ მეთექვსმეტე მუხლი არის მალე მოსასვლელი კვირადღის კანონი, რომ მეთოთხმეტე მუხლი იყო 2025 წელი, ხოლო მეთხუთმეტე მუხლი არის ჯერ კიდევ მომავალი პანიუმის ბრძოლა. ანტიოქოსი ამტკიცებს, რომ ეს სამი ბრძოლა ერთი წინასწარმეტყველური ხაზია, რადგან იგი სამივე ბრძოლაში იმყოფება; მაგრამ იგი აგრეთვე ადასტურებს იმ მტკიცებას, რომელსაც მე ვაცხადებ — რომ ამ მუხლების უკანასკნელი დღეებისეული გამოყენება, როდესაც იგი სწორად არის გაყოფილი „ხაზზე ხაზით“ მეთოდოლოგიის მიხედვით.

ანტიოქოსი სამივე ბრძოლაში იყო, და უკანასკნელ დღეებში იგი წარმოადგენს პაპობის მარიონეტულ ძალას 1989 წელს (რეიგანი და აშშ), 2014 წელს (ზელენსკი და უკრაინა), ხოლო შემდეგ, პანიუმის ბრძოლაში, იგი იგივე მარიონეტული ძალაა, რაც 1989 წელს, რადგან იესო ყოველთვის დასასრულს დასაწყისით წარმოადგენს. რონალდ რეიგანი მკვდარია და დამარხულია, ამიტომ ანტიოქოსის ისტორიული მოწმობა ზუსტია მილერიტული გაგების მიხედვით, თუმცა იგი დაქვემდებარებულია იმ წესებს, რომლებიც მართავს „სტრიქონი სტრიქონზე“ გამოყენებას. მუხლებში პაპობის უკანასკნელი მარიონეტული ძალა ტრამპია, მიუხედავად იმისა, რომ ისტორიულად ანტიოქოსი სამივე ბრძოლაში იყო. მეცამეტე მუხლის აღსასრულებლად ტრამპს მეორე არჩევნები უნდა წაეგო, რადგან მეცამეტე მუხლში იგი „ბრუნდება“, უწინდელზე უფრო ძლიერი, იმდენად ძლიერი, რომ ყურში ნასროლი ტყვია აიტანოს, რაც, მარჯვენა ცერთან და მარჯვენა ფეხის დიდ თითთან ერთად, უნდა ცხებულები სისხლით, როდესაც მღვდლები იცხებოდნენ.

რეიგანი ტიპოლოგიურად წინასწარმინიშნებდა ტრამპს, რადგან რეიგანი არის საბოლოო რვა პრეზიდენტიდან პირველი, აღსასრულის დროიდან — 1989 წლიდან. ლინკოლნიც ტიპოლოგიურად წინასწარმინიშნებდა ტრამპს, რადგან იგი იყო პირველი რესპუბლიკელი პრეზიდენტი. ლინკოლნი მოკლეს მონობის მომხრე დემოკრატებმა რომთან კავშირში, და როგორც რონალდ რეიგანი, ისე მისი პაპისტი ანალოგი იოანე პავლე II, მკვლელობის მცდელობებს გადაურჩნენ. ტრამპი პოლიტიკურად იქნა მოკლული 2020 წელს, მოპარული არჩევნების გზით, გამოცხადების მეთერთმეტე თავის მეშვიდე მუხლის აღსრულებაში, ხოლო შემდეგ, 2024 წელს, იგი აღდგა მეთერთმეტე მუხლის აღსრულებაში.

და როცა ისინი დაასრულებენ თავიანთ მოწმობას, უფსკრულიდან აღმომავალი მხეცი შეებრძოლება მათ, სძლევს მათ და მოკლავს მათ. ... და სამ-ნახევარი დღის შემდეგ ღვთისგან სიცოცხლის სული შევიდა მათში, და დადგნენ თავიანთ ფეხზე; და დიდი შიში დაეცა მათ მხილველთ. გამოცხადება 11:7, 11.

ტრამპის აღდგომა იყო მისი „დაბრუნება“ მეცამეტე მუხლისა, და ამავე დროს მან წარმოადგინა რომის ერთ-ერთი დამახასიათებელი ნიშნის პარალელი, ვინაიდან რომი არის „მერვე, რომელიც შვიდთაგან არის“, ხოლო ტრამპი რომის ხატია.

და მხეცი, რომელიც იყო და აღარ არის, თავად არის მერვეც, შვიდთაგანია, და წარწყმედაში მიდის. გამოცხადება 17:11.

ტრამპის მეორე ვადა მას რეიგანის შემდეგ მერვე პრეზიდენტად ხდის, და რადგან იგი ასევე მეექვსეც იყო, ტრამპი, პაპობასთან თანხვედრაში, არის „მერვე, რომელიც შვიდთაგანია“. რვა აღდგომის სიმბოლოა, რაც ხაზს უსვამს იმას, რომ მას, როგორც პაპობის ხატს, საჭირო იყო ჰქონოდა სასიკვდილო ჭრილობა, რომელიც განიკურნა, რათა „დაბრუნებულიყო“.

და ვიხილე მისი ერთ-ერთი თავი, თითქოს სასიკვდილოდ იყო დაჭრილი; და განიკურნა მისი სასიკვდილო ჭრილობა; და გაჰყვა მთელი ქვეყნიერება მხეცს, განცვიფრებული. გამოცხადება 13:3.

როდესაც სასიკვდილო ჭრილობა განიკურნება, ქვეყნიერება „მხეცს მიჰყვება განცვიფრებით“, და როდესაც ტრამპი, როგორც 2024 წელს შვიდთაგან წარმოშობილი მერვე, აღდგა, იგი „დაბრუნდა“ და მთელმა მსოფლიომ განცვიფრებით შეხედა მას.

და სამი დღე-ნახევრის შემდეგ ღვთისაგან მომავალი სიცოცხლის სული შევიდა მათში, და დადგნენ თავიანთ ფეხებზე; და დიდი შიში დაეცა მათზე, ვინც ხედავდა მათ. და მოისმინეს დიდი ხმა ზეციდან, რომელიც ეუბნებოდა მათ: ამოდით აქ. და ავიდნენ ზეცად ღრუბელში; და მათი მტრები უმზერდნენ მათ. გამოცხადება 11:11, 12.

ტრამპი 2024 წლის არჩევნებში „დაბრუნდა“, ხოლო შემდეგ, 2025 წელს, ინაუგურირებულ იქნენ როგორც იგი, ისე პაპი ლეო. იესომ მისცა პირდაპირი და სამართლიანი გაფრთხილება ყველას, ვისაც ხილვა სურდა.

ამიტომ, როდესაც იხილავთ გაპარტახების სისამაგლეს, რომელზედაც წინასწარმეტყველმა დანიელმა ილაპარაკა, მდგომარეს წმიდა ადგილზე, (ვინც კითხულობს, გაიგოს.) მათე 24:15.

მარკოზი ამას, შესაძლოა, ოდნავ უფრო ნათლად ამბობს.

ხოლო როცა იხილავთ გაპარტახების სისამაგლეს, რომლის შესახებაც წინასწარმეტყველმა დანიელმა თქვა, მდგომარეს იქ, სადაც არ უნდა იდგეს, (წამკითხველმა გაიგოს,) მაშინ იუდეაში მყოფნი მთებს შეაფარონ თავი. მარკოზი 13:14.

გაპარტახების სიბილწე არის რომი მისი სამივე ფაზით. წარმართული, პაპური და თანამედროვე რომი — თითოეული ღვთის ხალხისთვის გამაფრთხილებელი სიმბოლოა. ეს გაფრთხილება უნდა იქნეს ამოცნობილი, როცა რომი იმყოფება „წმინდა ადგილზე“ ან იქ, „სადაც არ უნდა იყოს“. დიდებული ქვეყანა წმინდა წერილში არის წმინდა მიწა, ხოლო შეერთებული შტატები სულიერი დიდებული ქვეყანაა.

და უფალი დაიმკვიდრებს იუდას, თავის წილს წმინდა მიწაზე, და კვლავ აირჩევს იერუსალიმს. დუმდით, ყოველო ხორციელნო, უფლის წინაშე, რადგან იგი აღდგა თავისი წმინდა სამკვიდრებლიდან. ზაქარია 2:12, 13.

როდესაც იხილავთ რომს წმინდა ადგილზე მდგომს, უფალი ირჩევს იერუსალიმს თავის აღთქმის ერთ უკანასკნელად. როდესაც რეიგანმა, რვა პრეზიდენტიდან პირველმა, დაამყარა საიდუმლო კავშირი ბიბლიური წინასწარმეტყველების ანტიქრისტესთან, ეს წარმოადგენდა ღია კავშირს რომთან 1989 წელს, აღსასრულის დროიდან მერვე და უკანასკნელი პრეზიდენტის მიერ. ომეგას სიმბოლოები ხშირად უკუაქცევენ ალფას სიმბოლოს თვისებებს.

პაპ ლეოსა და ტრამპის 2025 წლის ინაუგურაცია ავლენს ღია ურთიერთობას გამოცხადების მეცამეტე თავში აღწერილ ზღვის მხედსა და მიწის მხედს შორის. ტრამპისა და ლეოს ღია ალიანსისკენ ეს შემობრუნება, რომელიც წინასახედ იყო რეიგანისა და იოანე პავლე II-ის საიდუმლო ალიანსით, გვამცნობს, რომ ეგვიპტელი ყრმა-მეფის მხარდაჭერა, რომელმაც ძვ. წ. 200 წელს მეთოთხმეტე მუხლი აღასრულა, უკანასკნელ დღეებში მხარდაჭერის არარსებობას წარმოადგენს.

2025 ამყარებს გარეგან საფუძვლიან ხილვას ანუ წინასწარმეტყველებას, რადგან იგი აღამაღლებს რომს, როგორც რომისეულ გაფრთხილებას, რომელსაც დანიელი აიგივებს „გატიალების სიბილწის“ სიმბოლიკასთან. გატიალების სიბილწის შესახებ გაფრთხილება ხდება იმ ნგრევის წინ, რომელიც წარმოდგენილია „გატიალებით“. კესტიუსის დროს იერუსალიმის ალყისას ეს გაფრთხილება წარმოდგენილი იყო რომის ხელისუფლების დროშების განთავსებით საწმიდრის წმინდა არეალში. ვინც დაინახა, გაიგო, დაემორჩილა და დატოვა ქალაქი, დაცულ იქნა, როდესაც ალყა კვლავ განახლდა. მათ იხილეს რომაული გაფრთხილების ნიშანი. ქრისტიანები, რომლებიც გამოეყვნენ პერგამოსის შერიგებულ ეკლესიას და შემდგომ თიატირის ეკლესიას, გაიქცნენ უდაბნოში, როდესაც იხილეს ცოდვის კაცი, რომელიც ღმერთის ტაძარში იჯდა. ეს მოწმეები უკანასკნელ დღეებში დანიელის მიერ ნათქვამ გატიალების სიბილწის შესახებ გაფრთხილებას მიუთითებენ.

ჩვენ არაერთხელ ვაჩვენეთ, რომ 1888 წელი იყო ცესტიუსის ალყა, ხოლო კვირადღის კანონის კრიზისის დასასრული არის ტიტუსის ალყა. 1880-იანი წლების ბლერის კვირადღის კანონის კანონპროექტები, 1880-იან წლებში სამხრეთის ზოგიერთ შტატში ამოქმედებულ კვირადღის კანონებთან ერთად, იყო ცესტიუსის გაფრთხილება, რომელმაც აგრეთვე მონიშნა გამყოფი ხაზი და უაითის დის რჩევაში სოფელში ცხოვრების შესახებ. 1880-იან წლებამდე მისი რჩევა იყო, რომ მომავალში მოგვიწევდა სოფელში გადასვლა, ხოლო 1880-იანი წლების შემდეგ სოფელში ცხოვრება უკვე ისეთი რამ იყო, რაც განხორციელებული უნდა ყოფილიყო. ბლერის კანონპროექტების გამაფრთხილებელი ნიშანი, რომლებიც 1880-იან წლებში პაპის ძალაუფლების ავტორიტეტის ნიშნის მხარდაჭერას უწყობდა ხელს და განიხილებოდა, განასახიერებდა 9/11-ზე „პატრიოტის აქტს“, რადგან გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ანგელოზი ორივე ამ ისტორიაში გამოჩნდა.

9/11 იყო კესტიუსის გაფრთხილება, რომელიც თავის ხელისუფლებას აყენებდა წმიდა ადგილას, სადაც ეს არ უნდა ყოფილიყო, რადგან 9/11-ზე რომაულმა სამართალმა ინგლისური სამართალი ჩაანაცვლა. 2021 წლის პელოსის სასამართლო პროცესებში სათანადო სამართლებრივი პროცედურის დებულება უარყოფილ იქნა, და ეს წარმოადგენს კიდევ ერთ ნაბიჯს ტიტუსის ალყისკენ, რომელიც სრულდება შეერთებულ შტატებში მალე მოსავლელი კვირადღის კანონით. ალყა არის დროის პერიოდი. 1888 მიუთითებს შიდა პროტესტანტული რქის აჯანყებაზე, ხოლო 9/11 მიუთითებს გარე რესპუბლიკური რქის აჯანყებაზე. პაპის ინაუგურაცია დიდებული მიწიდან იმავე წელს, როდესაც საბოლოო პრეზიდენტიც ინაუგურირდება, წარმოადგენს უკანასკნელ გაფრთხილებას გაპარტახების სიბილწის შესახებ, რომელიც დგას იქ, სადაც არ უნდა იდგეს, პანიუმის ბრძოლამდე უშუალოდ ადრე. პანიუმის ბრძოლას პირდაპირ მიჰყავს კვირადღის კანონთან და აქტიუმის ბრძოლასთან, რომელიც წარმართული რომისთვის მესამე და საბოლოო დაბრკოლებას წარმოადგენდა, და შემდეგ წარმართული რომი უზენაესად მმართველობდა 360 წლის განმავლობაში დანიელის 11:24-ის აღსრულებაში. კვირადღის კანონზე მეექვსე და მეშვიდე სამეფოები ორივე იპყრობა რომის მიერ, და შემდეგ თანამედროვე რომი მეფობს ერთ სიმბოლურ საათს, ანუ ორმოცდაორ სიმბოლურ თვეს.

მეთექვსმეტე მუხლში პომპეუსი, რომელმაც ახლახან სირიის სახით წარმართული რომის პირველი დაბრკოლებები დაიპყრო, შემდეგ იერუსალიმსაც იპყრობს. პომპეუსი ამბობს რომის პირველ ორ დაბრკოლებას, ხოლო ავგუსტუს კეისარი აქტიუმში მესამეს იპყრობს. თანამედროვე რომი პირველად იპყრობს სამხრეთის მეფეს 1989 წელს, როგორც მეორმოცე მუხლის აღსრულებით და როგორც მეათე მუხლით არის წინასახეობრივად ნაჩვენები. შემდეგ, კვირადღის კანონთან დაკავშირებით, თანამედროვე რომი თავის მეორე და მესამე დაბრკოლებას იპყრობს შეერთებული შტატების მეშვეობით, ხოლო შემდეგ დაუყოვნებლივ გაერთიანებული ერების ორგანიზაცია თანხმდება, თავისი სამეფო პაპის ძალაუფლებას მისცეს. წარმართულმა რომმა პომპეუსის მეშვეობით ორი დაიპყრო და შემდეგ — ერთი; ხოლო პაპის რომმა 1989 წელს ერთი დაიპყრო, შემდეგ კი თავისი მომდევნო ორი — მეთექვსმეტე მუხლში, სადაც პომპეუსი თავისი მეორე დაპყრობით არის აღნიშნული.

იქნებოდა ეს წარმართული რომისთვის აქციუმთან მესამე დაბრკოლება, თუ მესამე დაბრკოლება, წარმოდგენილი გოთების მიერ ქალაქ რომიდან 538 წელს განდევნით, როდესაც რომი მესამე დაბრკოლებას გადალახავს, იგი უზენაესად მბრძანებლობს.

რადგან უფალი ღმერთი არაფერს მოიმოქმედებს, თუ თავის საიდუმლოს არ გამოუცხადებს თავის მსახურებს, წინასწარმეტყველებს. ამოსი 3:7.

უფალი უეჭველად მისცემს გამაფრთხილებელი ნიშნის საბოლოო გამოვლინებას, რომელიც დანიელის წიგნში გაპარტახებლის სისამაგლედ არის წარმოდგენილი, ვიდრე გაპარტახება მოვიდოდეს. ეს გამაფრთხილებელი ნიშანი არის ღია ალიანსი, განსხვავებით რეიგანის საიდუმლო ალიანსისა, რომლის წარმოდგენაც 2025 წელს ხდება. უფალი სასჯელს არ მოიტანს, ვიდრე წინასწარ გაფრთხილებას არ მისცემდეს, და ამოსი ძალიან პირდაპირ აცხადებს, რას წარმოადგენს მისი მსახურებისთვის

მიცემული საიდუმლო გამოცხადება და ვის არის იგი მიმართული.

ისმინეთ ეს სიტყვა, რომელიც უფალმა წარმოთქვა თქვენს წინააღმდეგ, ჰოი, ისრაელის ძენო, მთელი იმ სახლის წინააღმდეგ, რომელიც მე ამოვიყვანე ეგვიპტის ქვეყნიდან, და თქმულა: მხოლოდ თქვენ შეგიცანით მე დედამიწის ყველა საგვარეულოს შორის; ამიტომაც დაგსჯით ყველა თქვენი ურჯულოების გამო. ამოსი 3:1, 2.

ამოსი მიმართავს ღმერთის აღთქმული, რჩეული ხალხის უკანასკნელ თაობას, რომელიც დასასჯელია, ეზეკიელის მერვე თავში მზისადმი თაყვანისმცემელი ოცდახუთი კაცის შესაბამისად. ამოსი წარმოადგენს ლაოდიკეის ცნობას, რომელიც არის მესამე ანგელოზის ცნობა ცოდვის წარმოცვის დროს, ცოცხალთა სამსჯავროს ჟამს. ამოსის გაფრთხილება დაფუძნებულია ორი მხარის გაერთიანებაზე.

განა ივლიან ორნი ერთად, თუ წინასწარ არ შეთანხმებულან? განა იღრიალებს ლომი ტყეში, როცა ნადავლი არა ჰყავს? განა იღმუვლებს ახალგაზრდა ლომი თავისი ბუნაგიდან, თუ არაფერი შეუპყრია? განა ჩავარდება ფრინველი მახეში მიწაზე, სადაც მისთვის საკვირველი არაა დაგებული? განა აიღებენ მახეს მიწიდან, თუ სრულიად არაფერი დაუჭერიათ? განა დასცემენ საყვირს ქალაქში და ხალხი არ შემდრწუნდება? განა იქნება უბედურება ქალაქში, და უფალს არ ექნება იგი ქმნილი? ამოსი 3:3–6.

გაფრთხილება იმის შესახებ, რომ ორი ერთად დადის როგორც ერთი, განთავსებულია იმ მახის კონტექსტში, რომელიც მიწიდან ფრინველს იჭერს. ფრინველები რელიგიური ორგანიზმების სიმბოლოებია, და გამოცხადებაში პაპობა ყოველი უწმინდური და საძულველი ფრინველის გალიაა.

და ძლიერად შესძახა ძლიერი ხმით და თქვა: დაეცა, დაეცა ბაბილონი დიდი და იქცა ეშმაკთა სამკვიდრებლად, ყოველი უწმინდური სულის ბუნაგად და ყოველი უწმინდური და საძულველი ფრინველის საპყრობილედ. რადგან ყველა ერმა შესვა მისი სიძვის რისხვის ღვინო, და დედამიწის მეფეებმა იმრუშეს მასთან, და დედამიწის ვაჭრები გამდიდრდნენ მისი განცხრომის სიუხვისაგან. გამოცხადება 18:2, 3.

ფრინველი გალიაში არის დატყვევებული ფრინველი, და როდესაც ერი სიძვას სჩადის რომის მეძავთან, იგი დატყვევებულ ფრინველად იქცევა; ხოლო ის ფრინველი, რომელიც ყველა სხვა წინასწარმეტყველურ ფრინველზე მაღლა აღიმართება, არის ის ძალაუფლება, რომლის სამმაგი სახლი შენდება და მყარდება საკვირაო კანონით მის ადგილზე, რომელიც არის შინარი, რომელიც არის ბაბილონი. ეს არის ის ფრინველი, რომელმაც 1798 წელს მომაკვდინებელი ჭრილობა მიიღო, ანუ, როგორც ზაქარია ამბობს, მის ეფას ტყვიის სახურავი დაედო, მაგრამ შემდგომ იგი აღიმართა სპირიტუზმისა და განდგომილი პროტესტანტიზმის ფრინველთა მიერ.

მაშინ გამოვიდა ანგელოზი, რომელიც მელაპარაკებოდა, და მითხრა: ახლა აღაპყარი შენი თვალები და იხილე, რა არის ეს, რაც გამოდის. მე ვთქვი: რა არის ეს? და მან თქვა: ეს არის ეფა, რომელიც გამოდის. კიდევ თქვა: ეს არის მათი სახე

მთელი დედამიწის ზურგზე. და, აჰა, აიწია ტყვიის ტალანტი; და ეს არის ქალი, რომელიც ზის ეფას შუაგულში. და მან თქვა: ეს არის ბოროტება. და ჩააგდო იგი ეფას შუაგულში; და ტყვიის სიმძიმე დაადო მის პირს. მაშინ აღვაპყარი ჩემი თვალები და ვიხილე, და, აჰა, გამოვიდა ორი ქალი, და ქარი იყო მათ ფრთებში; რადგან მათ ჰქონდათ ყარყატის ფრთების მსგავსი ფრთები; და მათ აღაპყრეს ეფა მიწასა და ცას შორის. მაშინ ვუთხარი ანგელოზს, რომელიც მელაპარაკებოდა: სად მიაქვთ ამათ ეს ეფა? და მან მითხრა: რათა აუშენონ მას სახლი შინყარის ქვეყანაში; და იგი დამყარდება და იქ დაიდგმება თავის საკუთარ საფუძველზე. ზაქარია 5:5–11.

ამოსის მახე ფრინველს მიწიდან იჭერს, რადგან იგი წარმოადგენს იმ ალიანსს, რომელიც წინ უძღვის მალე მოსახდენ საკვირაო კანონს, სადაც მიწის ფრინველი იქნება შეპყრობილი; და, ამოსის თანახმად, ეს ალიანსი საყვედურია ლაოდისკიური მეშვიდე დღის ადვენტიზმისათვის, რადგან ქალაქში დაიბერება გამაფრთხილებელი საყვირი, რომლის მოსმენაზეც ისინი უარს იტყვიან.

ნუთუ საყვირი დაიბერება ქალაქში და ხალხი არ შეძრწუნდება? ნუთუ იქნება უბედურება ქალაქში და უფალს არ მოეხდინოს იგი? ჭეშმარიტად, უფალი ღმერთი არაფერს მოიმოქმედებს, თუ არ გაუმჟღავნა თავისი საიდუმლო თავის მსახურებს, წინასწარმეტყველებს. ლომმა დაიღრიალა — ვინ არ შეუშინდება? უფალმა ღმერთმა ილაპარაკა — ვის შეუძლია, რომ არ იწინასწარმეტყველოს? ამოსი 3:6–8.

ლომი, რომელიც ღრიალებს, არის იუდას ტომის ლომი, რომელიც ქრისტეს განასახიერებს, როდესაც იგი ბეჭდავს და ხსნის თავის წინასწარმეტყველურ სიტყვას. 2025 წლის ღია ალიანსი არის კესტიუსის ალყა, და ღვთის ხალხის მძარცველთა სიმბოლო დადგენილია, როდესაც ხედავთ ორს, რომლებიც ერთად დადიან, თუმცა არასოდეს უნდა თანაარსებობდნენ. რომი, რომელიც პროტესტანტებთან არის შეკავშირებული და შეთანხმებული, ოქსიმორონია, ვინაიდან პროტესტანტად ყოფნა ნიშნავს რომის წინააღმდეგ პროტესტს.

ამ საკითხების განხილვას მომდევნო სტატიაში განვაგრძობთ.

მახისაგან თავის დაღწევა მეტად გვიანია

„და დაე, გახსოვდეთ: რომის საამაყო მტკიცებაა, რომ იგი არასოდეს იცვლება. გრიგოლ VII-ისა და ინოკენტი III-ის პრინციპები დღემდე რომის კათოლიკური ეკლესიის პრინციპებია. და მხოლოდ ძალაუფლება რომ ჰქონდეს, იგი მათ დღესაც ისეთივე ძალით განახორციელებდა, როგორც გასულ საუკუნეებში. პროტესტანტებს მცირედ თუ ესმით, რას სჩადიან, როცა კვირა დღის განდიდების საქმეში რომის დახმარების მიღებას აპირებენ. მაშინ, როცა ისინი თავიანთი მიზნის განხორციელებისაკენ არიან მიმართულნი, რომი ესწრაფვის თავისი ძალაუფლების აღდგენას, დაკარგული უზენაესობის დაბრუნებას. როგორც კი შეერთებულ შტატებში დამკვიდრდება პრინციპი, რომ ეკლესიას შეუძლია სახელმწიფოს ძალაუფლების გამოყენება ან მისი კონტროლი; რომ რელიგიური წეს-ჩვეულებანი შეიძლება სამოქალაქო კანონებით იქნეს იძულებით დაკისრებული; მოკლედ, რომ ეკლესიისა და სახელმწიფოს ავტორიტეტმა სინდისზე უნდა იბატონოს, — ამ

ქვეყანაში რომის ტრიუმფი უზრუნველყოფილი იქნება.

„ღვთის სიტყვამ გაფრთხილება მისცა მოახლოებული საფრთხის შესახებ; თუ ამას ყურად არ იღებენ, მაშინ პროტესტანტული სამყარო მხოლოდ მაშინ შეიტყობს, სინამდვილეში რა არის რომის ზრახვები, როცა მახისგან თავის დაღწევა უკვე მეტისმეტად გვიანია იქნება. იგი ჩუმად იზრდება ძალაუფლებაში. მისი მოძღვრებანი თავიანთ გავლენას ახდენენ საკანონმდებლო დარბაზებში, ეკლესიებში და ადამიანთა გულებში. იგი აღმართავს თავის მაღალ და მასიურ ნაგებობებს, რომელთა საიდუმლო სიღრმეებშიც განმეორდება მისი უწინდელი დევნანი. ფარულად და შეუმჩნეველად იგი აძლიერებს თავის ძალებს, რათა თავისი მიზნები განახორციელოს, როცა მისთვის დარტყმის ჟამი დადგება. ყველაფერი, რაც მას სურს, ხელსაყრელი პოზიციაა, და ეს მას უკვე ეძლევა. ჩვენ მალე ვიხილავთ და ვიგრძნობთ, რა არის რომაული ელემენტის მიზანი. ვინც ირწმუნებს და დაემორჩილება ღვთის სიტყვას, ამით შეურაცხყოფასა და დევნას დაიმსახურებს.“ The Great Controversy, 581.

„არსებობს ქვეყნიერება, რომელიც ძვეს ბოროტებაში, მოტყუებასა და ცთომილებაში, თვით სიკვდილის ჩრდილქვეშ,—მძინარე, მძინარე. ვის აქვს სულის ტკივილი, რომ გააღვიძოს ისინი? რომელი ხმა შეძლებს მათამდე მიღწევას? ჩემი გონება მომავალისკენ არის მიპყრობილი, იმ დროისკენ, როდესაც გაიცემა შემახილი: ‘აჰა, სიძე მოდის; გამოდით მის შესახვედრად.’ მაგრამ ზოგიერთმა დააყოვნა თავისი სანათების შესავსებად ზეთის მოპოვება, და მეტისმეტად გვიან აღმოაჩნენ, რომ ხასიათი, რომელიც ზეთით არის წარმოდგენილი, სხვას ვერ გადაეცემა. ეს ზეთი არის ქრისტეს სიმაღლე. იგი ხასიათს წარმოადგენს, ხოლო ხასიათი არ არის გადაცემადი. ვერავინ მოიპოვებს მას სხვისთვის. თითოეულმა თვითონ უნდა შეიძინოს ცოდვის ყოველი ლაქისგან განწმენდილი ხასიათი.“ Bible Echo, May 4, 1896.

„როდესაც ვხედავდი, რომ საწყალი სულები იღუპებოდნენ დღევანდელი ჭეშმარიტების უქონლობის გამო, და ზოგნი, რომელნიც აცხადებდნენ, რომ სწამდათ ჭეშმარიტება, მათ დალუპავს უშვებდნენ იმ აუცილებელი საშუალებების შეკავებით, რომლებიც საჭირო იყო ღვთის საქმის წინ წასაწევად, ეს ხილვა მეტისმეტად მტკივნეული იყო, და ვევედრებოდი ანგელოზს, მოეცილებინა იგი ჩემთვის. ვიხილე, რომ როდესაც ღვთის საქმე მოითხოვდა მათი ქონების ნაწილს, იესოსთან მისული იმ ახალგაზრდა კაცის მსგავსად (მათე 19:16–22), ისინი მწუხარებით მიდიოდნენ; და რომ მალე გადმოივლიდა მოწვენილი სასჯელი და მთელ მათ ქონებას წაღებოდა, და მაშინ უკვე მეტად გვიანია იქნებოდა მიწიერი სიკეთეების მსხვერპლად შეწირვა და ცაში საუნჯის დაგროვება.“ ადრეული წერილები, 49.

„იუდამ იხილა, რომ მისი ვედრება ამაო იყო, და იგი დარბაზიდან გავარდა შემახილით: მეტისმეტად გვიანაა! მეტისმეტად გვიანაა! იგი გრძნობდა, რომ ვერ იცოცხლებდა იმდენ ხანს, რათა ენახა იესოს ჯვარცმა, და სასოწარკვეთილებაში გასული წავიდა და თავი ჩამოიხრჩო.“ The Desire of Ages, 722.